

РЕШЕНИЕ

№ 18266

гр. София, 30.09.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 29 състав,
в публично заседание на 17.09.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Танка Цонева

при участието на секретаря Макрина Христова, като разгледа дело номер **4728** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. АПК, вр. чл.40 и сл. от Закон за достъп до обществена информация /ЗДОИ/.
Образувано е по жалба на Фондация „Антикорупционен фонд“, ЕИК[ЕИК], представлявана от директора Б. С. срещу мълчалив отказ на Кмета на [община] по заявление за достъп до обществена информация с рег. № ПО-01-АУ-02-9/22.02.2024 г.
Жалбоподателят посочва, че с подадено по електронен път на 21.02.2024 г. заявление е поискал достъп до издадените строителни книжа, включително разрешение за строеж, инвестиционно намерение и виза за проектиране за УПИ 00919.92.96 във връзка със строителни дейности върху имот/и в землището на [населено място] до подстъпа към моста „Нова Европа (Д. мост 2).
На 05.03.2024 г. жалбоподателят получил писмо от кмета на [община], в което се отправяло искане за представяне на доказателства за основателността на твърдения засилен обществен интерес, тъй като се касаело за частен имот. На 20.03.2024 г. жалбоподателят отговорил на полученото писмо, като обяснил защо поисканата информация представлява обществена такава и защо е налице презумпцията за надделяващ обществен интерес по смисъла на § 1, т.6 от ДР на ЗДОИ. В законоустановения 14-дневен срок от уточняване на заявлението от страна на кмета на [община] нямало произнасяне по същото за предоставяне или за отказ от предоставяне на достъп до поисканата обществена информация.

По изложените съображения, се отправя молба към съда за отмяна на обжалвания

мълчалив отказ и задължаване на административния орган да се произнесе по подаденото заявление, като предостави достъп до поисканата информация.

В съдебното заседание, проведено по делото жалбоподателят се представлява от пълномощника си –юрк.П., която поддържа жалбата и сочи, че неправилно административният орган се е позовол на разпоредбата на чл.30 от АПК и е прекратил преписката, като е прехвърлил върху заявителя тежестта на доказване на наличието на надделяващ обществен интерес. Действително, такъв бил налице, тъй като процесният частен имот бил с обществено предназначение и представлявал буферен паркинг за камиони на граничен пункт „Видин – К.“, където били извършвани различни нарушения от служители на паркинга, поради което имало и засилен медиен и обществен интерес към същия.

В заключение юрк. П. претендира присъждане на сторените по делото разноски от доверителя ѝ, за които представя списък.

Ответникът по жалбата – кмет на [община] не изпраща представител в проведеното съдебно заседание. В съда са депозиран писмени бележки от ст.юрк.П., в които се изразява становище за неоснователност на жалбата. Претендира се същата да бъде отхвърлена, като при такъв изход на делото се отправя искане за присъждане на юрисконсултско възнаграждение в размер на 150 лева.

Софийска градска прокуратура, редовно уведомена, не изразява становище по жалбата и не взема участие в производството.

Съдът, след като прецени поотделно и в съвкупност събраните по делото доказателства и взе предвид доводите на страните приема следното от фактическа страна:

Процесното административно производство е образувано въз основа на подадено от Б. С. –директор на фондация „Антикорупционен фонд“ заявление за достъп до обществена информация с рег. № ПО-01-АУ-02-9/22.02.2024 г. Заявителят е поискал да му бъде предоставен достъп до наличната информация относно строителни дейности върху имот/и в землището на [населено място] до подстъпа към моста „Нова Европа (Д. мост 2), а именно: издадени ли са строителни книжа за УПИ 00919.92.96; да се предостави копие от издадените разрешение за строеж, инвестиционно намерение и виза за проектиране.

С писмо от 05.03.2024 г. заявителят е бил уведомен, че “на основание чл.30 от АПК следва да представите доказателства и да ни убедите в основателността на този засилен обществен интерес, тъй като се касае за частен имот“.

На 20.03.2024 г. заявителят отговорил на полученото на 05.03.2024 г. от кмета на [община] писмо, като посочил защо поисканата информация представлява обществена такава и защо е налице презумпцията за надделяващ обществен интерес по смисъла на § 1, т.6 от ДР на ЗДОИ.

В законоустановения срок по смисъла на чл.29, ал.1 вр.чл.28, ал.1 от ЗДОИ нямало произнасяне по депозираното заявление от страна на кмета на [община].

Въз основа на така установената фактическа обстановка по делото, съдът намира от правна страна следното:

Разпоредбата на чл.40, ал.1 ЗДОИ предвижда, че решенията за предоставяне на достъп до обществена информация или за отказ за предоставяне на достъп до обществена информация се обжалват пред съответния административен съд, по реда на Административнопроцесуалния кодекс.

Правото да се търси и получава информация е конституционно признато в чл. 41,

ал.1 и ал.2 от Конституцията на РБългария, като това право обхваща и корелативното задължение на държавните органи да осигурят достъп до общественостнозначима информация с изключение на нормативно уредените ограничения на това право. В действащото законодателство са предвидени различни правни средства за достъп до информация в зависимост от произхода, съдържанието и значението на информацията за правните субекти. Един от правните способи за упражняване на конституционното право на достъп до информация е регламентиран в ЗДОИ. Съгласно чл.4, ал.1 от ЗДОИ всеки гражданин на Република България има право на достъп до обществена информация при условията и по реда, определени в този закон, освен ако в друг закон е предвиден специален ред за търсене, получаване и разпространяване на такава информация. В разпоредбата на чл.2, ал.1 от ЗДОИ, обществената информация по смисъла на този закон е дефинирана като всяка информация, свързана с обществен живот в РБългария и даваща възможност на гражданите да си съставят собствено мнение относно дейността на задължените по закона субекти. В чл.9, ал.1 от ЗДОИ е регламентирано, че обществената информация, създавана и съхранявана от органите и техните администрации, е официална и служебна, като в чл.10 и чл.11 от ЗДОИ са дадени легалните дефиниции на понятията „официална обществена информация“ и „служебна обществена информация“ и е определен предметния обхват и съдържанието на видовете обществена информация по ЗДОИ. В разпоредбата на чл.3 от ЗДОИ са определени кои са задължените субекти за предоставяне на достъп до обществена информация - държавни органи, органи на местното самоуправление, публичноправни субекти и т.н., които създават или съхраняват обществена информация. В раздел II от ЗДОИ „Достъп до друга обществена информация“, законодателят е предвидил едно изключение от общите правила на чл.2 и 3 от закона, като е предвидил достъп до обществена информация, свързана с дейността на други задължени за предоставяне на субекти и достъп до обществена информация за средствата за масова информация.

С оглед характера на обществените отношения, които урежда приложимият в случая ЗДОИ, е създадена императивна законова уредба, която задължава и изисква субектите на закона да се произнесат писмено по заявленията за предоставяне на достъп до обществена информация. Редът и условията за предоставяне на достъп до обществена информация са подробно регламентирани, като в чл.28, ал.1 от ЗДОИ е установено изрично задължение на субектите да разгледат подадените до тях заявления за достъп до търсената информация, като това задължение е скрепено и със срок - не по-късно от 14 дни след датата на регистриране на заявлението. Съгласно ал.2 на цитираната разпоредба, в определения от закона срок органите или изрично определени от тях лица вземат решение за предоставяне или за отказ от предоставяне на достъп до исканата обществена информация, за което уведомяват писмено заявителя. Съгласно чл.29, ал.1 от ЗДОИ в случай, че не е ясно точно каква информация се иска или когато тя е формулирана много общо, заявителят се уведомява за това и има право да уточни предмета на исканата обществена информация. Разпоредбите на чл.37 - чл.39 от ЗДОИ от своя страна императивно регламентират основанията за отказ, съдържанието на решението за отказ, както и реда за неговото съобщаване на заявителя. Следователно по редовността, допустимостта и основателността на искането за предоставяне на достъп до обществена информация, органът е длъжен винаги, без изключения да се произнесе писмено.

В случаите, когато задълженият субект не се произнесе в срок по подаденото пред него заявление за достъп до обществена информация, е налице мълчалив отказ по смисъла на чл.58, ал.1 от АПК, който подлежи на съдебен контрол за законосъобразност. За да е налице мълчалив отказ по смисъла на посочената правна норма, е необходимо да се установи от една страна подадено искане за издаване съответния акт и от друга – бездействие на субекта, при нормативно установено задължение да се произнесе по искането, с което е сезиран. Следователно законовата фикция е относима и приложима при непроизнасяне в срок по въпрос, за който субектът е бил надлежно сезиран и има задължение да се произнесе с издаване на съответния акт, като само в този случай непроизнасянето релевира мълчалив отказ, подлежащ на съдебно обжалване и контрол за законосъобразност по реда на АПК.

В случая съдът приема, че е налице формиран мълчалив отказ, поради следните съображения:

На първо място е налице надлежно подадено писмено заявление от юридическо лице, по смисъла на разпоредбите от Глава III, раздел I от ЗДОИ, чрез което се отправя искане за предоставяне на информация, която според жалбоподателя е обществена такава по смисъла на чл. 2, ал. 1 от ЗДОИ.

На второ място, заявлението е адресирано до задължен субект по смисъла на чл.3 от ЗДОИ – кмет на [община].

На трето място, съдът приема, че заявлението на Фондация „Антикорупционен фонд“ е достигнало до адресата към който е насочено, тъй като последният е уведомил заявителя, че следва да обоснове надделяващ обществен интерес, тъй като в случая се касаело за частен имот. Ето защо, в конкретиката на настоящия казус следва да се приеме, че е било иницирано производство по чл.24 и сл. от ЗДОИ, а не такова по чл.24-30 от АПК, тъй като в случая е налице специален закон по смисъла на чл.29 от АПК, а именно – ЗДОИ.

На последно място, следва да се отбележи, че до момента на подаването на жалбата не е налице произнасяне по подаденото заявление, поради което следва да се приеме, че е налице мълчалив отказ. Бездействието и липсата на волеизявление по направеното искане се приравнява на акт, чиято законосъобразност подлежи на съдебен контрол. Съгласно разпоредбата на чл.149, ал.2 от АПК мълчалив отказ може да се оспори в едномесечен срок от изтичането на срока, в който е следвало произнасяне, като този срок в случая изтича на 03.05.2024 г. (петък). Жалбата е депозирана в съда на 30.04.2024 г., поради което същата се явява подадена в срок, от активно легитимирана страна по смисъла на чл.4, ал.1 от ЗДОИ, срещу годен за оспорване акт (мълчалив отказ) на задължен по смисъла на чл.3 от ЗДОИ субект, поради което същата се явява процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата е основателна.

Непротиворечиво се установява от доказателствата по делото, че в срока по чл.28, ал.1 от ЗДОИ задълженият субект не е постановил решение по подаденото от фондация «Антикорупционен фонд» заявление, което решение да е в съответствие с изискванията на закона относно информацията, поискана от заявителя. Нормите на чл.34 и чл.37 от ЗДОИ регламентират съдържанието на решението по чл.28, ал.2 от ЗДОИ на задължения субект. Разпоредбата на чл.34 от ЗДОИ императивно сочи съдържанието на положителното решение, с което се предоставя достъп, а нормата на чл.37 от същия нормативен акт изчерпателно определя хипотезите, в които е налице основание за отказ. И в двата случая законосъобразното постановяване на акт по

ЗДОИ изисква изрично произнасяне - или със задължителното по чл.34 от ЗДОИ съдържание, или обосноваване на основанията за отказ по чл.37 от ЗДОИ. В настоящия казус, като не се е произнесъл в законоустановения срок по предвидения в закона начин, ответникът е постановил един незаконосъобразен акт.

Само за пълнота на изложението, съдът ще посочи, че дори и в хипотезите, при които сезираният орган може да остави заявлението без разглеждане (при липса на задължителни реквизити - чл.25, ал.2 във връзка с ал.1, т.1, т.2 и т.4 от ЗДОИ; при неуточняване на предмета на исканата информация, след предоставена възможност за това – чл.29, ал.2 във връзка с ал.1 от ЗДОИ; когато исканата информация не представлява обществена информация по смисъла на чл.2 от ЗДОИ и при наличието на предвиден в друг закон специален ред за търсене, получаване и разпространяване на обществена информация), задълженият субект е длъжен да стори това с изричен писмен акт. Ето защо, неоснователно е възражението на ответника (направено в писмото, с което изпраща преписката в съда), че за него не е възникнало задължение за произнасяне, тъй като заявителят не е изпълнил дадените му указания за поясняване на заявлението по смисъла на чл.30 от АПК. В тази връзка недопустимо е по съображения за нередовност на заявлението, за които заявителят не е бил уведомен, че следва да отстрани в три дневен срок, като в противен случай преписката ще бъде прекратена, да отпадне задължението на надлежно сезирания и задължен субект да разгледа и да се произнесе по отправеното искане в заявлението.

Предвид гореизложеното, оспореният мълчалив отказ следва да се отмени, а заявлението да се върне на задължения субект, който след като извърши преценка дали заявената за предоставяне информация представлява „обществена информация“ по смисъла на чл.2 от ЗДОИ, да се произнесе с изрично решение, съобразно изискванията на чл.28 от ЗДОИ.

При този изход на делото, право на разноски има жалбоподателят, чийто процесуален представител своевременно поиска присъждането на такива в общ размер на 210 (двеста и десет) лева, от които 200 лева –юрисконсултско възнаграждение, определено по реда на чл.37 от Закона за правната помощ, и 10 лева- държавна такса. Ето защо и на основание чл.143, ал.1 от АПК ответникът следва да заплати на жалбоподателя направените разноски в размер на 210 лева.

Мотивиран от изложеното и на основание чл. 172, ал. 2, чл. 173, ал. 2 от АПК, Административен съд София-град, 29-и състав

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ мълчалив отказ на Кмета на [община] да се произнесе по заявление за достъп до обществена информация с рег. № ПО-01-АУ-02-9/22.02.2024 г.

ВРЪЩА административната преписка на Кмет на [община] за изрично произнасяне с мотивиран акт по подаденото заявление за достъп до обществена информация от Фондация „Антикорупционен фонд“, с рег. № № ПО-01-АУ-02-9/22.02.2024 г., в 14-дневен срок от съобщаване на настоящото решение.

ОСЪЖДА [община] да заплати на Фондация „Антикорупционен фонд“, ЕИК[ЕИК] разноски в размер на 210 (двеста и десет) лева.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на касационно оспорване, на основание чл.40, ал.3 от Закон за достъп до обществена информация.

СЪДИЯ: